

Shabbúra és boira, al Caire

Anna Cabot

***Shabbúra* és boira, al Caire**

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) — 25

Shabbúra és boira, al Caire

Anna Cabot

Primera edició: juny del 2021

© Anna Cabot

© Fotografia de la coberta: Albert Palaudàries

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-48-8

DL T 293-2021

Als meus professors d'àrab de l'Institut Al-qantara.

1

Cada paraula, cada ésser, truca a la teva porta portant-te un enigma.

Si estàs disponible, t'inundarà amb la seva riquesa.

IRÉNÉE GUILANE DIOH

El vaig trobar on no tocava. Un llibre en anglès a la secció d'Història, subsecció Història d'Àsia. Doblement mal col·locat. Havia de ser a la primera planta, a l'apartat de literatura anglesa. I a més el tema era Àfrica i no Àsia, si el Caire encara era Egipte i Egipte encara era Àfrica. *The veil on the lips*. A sota, en lletra més petita, *Stories from men and women in silence*. Tapes toves. Aparentment, una monografia de poca volada.

Era dissabte, m'havia llevat d'hora. Després d'un intent de neteja domèstica, havia aconseguit seure davant de l'ordinador, amb el cafè amb llet al costat, per fer una ullada als titulars dels diaris digitals. Allà hi tenia el de sempre. Més morts al Mediterrani, més matances de kurds, milers de persones fugint de Síria, rebentada per la guerra. Tot seguia igual. Còlera al Iemen, amenaces a Gaza, i moltes més planant com sempre sobre els palestins exiliats. Aviat en vaig tenir prou.

Maniobres d'higiene, les justes, i vaig tirar cap al centre. La biblioteca podia ser un bon refugi. El fred era impropï del mes d'abril, però l'establiment sempre ha mantingut una temperatura idònia, o com a mínim exactament al meu gust. Un cop a dins, t'adones d'un altre atractiu. Filtra la llum de manera única, delicada, l'espai està concebut perquè es pugui nedar folgadamente entre els mots, és una gran peixera de paraules.

Tenia temps, sortiria a fer un mos al bar dels xinesos quan comencés a rosegat el cuc de la gana. El torn de la Tati no començava fins a les vuit. Ens resistíem a portar-la a una residència, entre els cosins i nosaltres, la meua germana i jo, ens ho podíem muntar.

Tot rondant per prestatgeries, es van fer les dues. Davant meu, tres nois malgirbats i prims bellugaven cadires per tirar cap a casa, un autèntic mostrari de calçotets per sobre de texans abaixats. Era l'hora de dinar d'un dissabte, un dia familiar, per a qui tingués família, començava a desfilar tothom. Però encara quedava una hora, i l'espai era temptador. Amb el llibre a la mà, em vaig decidir per una de les butaques del racó que havia abandonat una noia feia uns instants. Encara era calenta. Dins d'aquella llum nutritiva, les ànsies que dormien en el paper emergien com fumaroles des dels volums encara oberts, revivien. Les podies veure tot fent un cop d'ull al voltant.

Se'm va fer impossible seguir-la escalfant. Homes, dones, silencis, el Caire. Volia saber. La primera pàgina informava que es tractava d'un projecte comú de la Facultat d'Antropologia i de la Facultat de Lletres de la Universitat Americana del Caire, que era qui l'havia editat. Catorze entrevistes supervisades per professors d'aquestes branques. I en fullejar-lo me'n vaig adonar: tenia paràgrafs encerclats, algun plec a les pàgines, comentaris als marges en àrab i en anglès escrits amb llapis, amb un traç suau. El tema em cremava, i a més el llibre oferia aquella altra dimensió, aquell atractiu afegit, unes notes escrites per un lector o una lectora anterior. En aquest cas, probablement, algú d'un país àrab amb influència anglesa. La lectura reclamava un marc més distès. Calia fugir cap a casa.

El vaig mostrar a recepció i me'l vaig endur. Amb vocació de caçadora furtiva que surt corrents amb la seva presa, amb instint de garsa afanyada a portar al niu el fragment de metall robat. Amb la passió d'un furt, sí, jo mateixa n'havia volgut sentir l'emoció algunes vegades, i no tan sols de petita. Volia capbussar-me literalment en el llibre. Me'l volia empassar, volia agafar dades, el volia memoritzar. Havia de fer-ho ben asseguda al llit amb un parell de coixins a la falda, un parell més a l'esquena, un paper i un boli a la mà. I silenci absolut. Les normes deien que s'havia de tornar abans d'un mes. Estaria llest en tres dies. I de moment tindria ocupades les tres hores d'aquella tarda que s'havia anunciat com insulsa, abans d'anar a Barcelona.

Vaig trobar-me davant del barri blanc de l'entrada sense saber per on havia passat. Mitja volta de clau a la porta de fora, mitja a la de dintre, i corredissa fins la cambra. Em vaig llançar sobre el cobrellit rebregat. La

finestra havia quedat oberta i l'habitació era un iglú. Vaig posar en marxa l'estufa, i el despertador del mòbil per si les mosques. Compte, a les vuit havia de ser a República Argentina, em tocava passar la nit amb la Tati.

The veil on the lips. Stories from men and women in silence. Foto d'un perfil de dona superposada a la d'un home, marró sobre fons blavós. Més avall, a la inversa, lletres de color blau sobre fons marró.

La primera història em va produir una brutal commoció. I les commocions van seguir, una darrere l'altra. Però per damunt de tot em van captivar els comentaris afegits als marges, alguns en anglès, d'altres en àrab. Lúcidis, incisius, d'una càrrega poètica electrizant. Em vaig posar a tremolar, malgrat haver-me tirat per sobre tot el que havia trobat. El *Collins* per l'anglès i el *Federico Corriente* per l'àrab, oberts sobre el llit, feien el que podien per ajudar. «Refugi, tot just el dret a ser, el dret a l'existència, despullat de cap altre», o bé «Ànima suspesa als llimbs, no saps que has nascut per callar i procrear», o bé «Et vam conduir a la mort, dona, havíem oblidat el teu vel transparent». Un altre deia «Predeterminació, esclavatge —*gubudiya*, deia, em va costar de trobar—, crueltat infinita». I més. Comentaris sobre presos, sobre refugiats, sobre la submissió obligada de la dona. En algun espai en blanc, un nom en àrab que es repetia. Nura.

Val a dir que els plecs a les pàgines, els subratllats, o les anotacions als llibres usats, sempre m'han despertat una curiositat sòrdida: els han tocat altres mans, els han devorat altres ulls, potser cansats, a la nit. Algú no s'hi ha pogut resistir i s'hi ha deixat anar. Tot això em pessigolleja el ventre. Qui deu ser, em pregunto, quins pensaments hi deu haver al darrere. En aquest cas, a més, la subtilitat i la intel·ligència dels comentaris perfilaven un autor o una autora de sensibilitat exquisida, capaç d'escriure una metàfora delicada, colpidora, o una petita frase d'ironia corrosiva, com un alliberament.

El torn de la Tati va ser fàcil. Va dormir com un angelet, amb el panteix de sempre, això sí, i em vaig poder cruspir el llibre abans de l'hora del pipí, de rentar el cul i de la medicació. No era una vella malalta, era una delícia de velleta emmalaltida de vellesa. No volia molestar, se'n fotia de les seves acaballes. En baixar al carrer a les nou del matí, camí del cotxe, que havia dormit a l'altra banda del pont de Vallcarca, tenia les coses una mica més clares. Vaig somriure al futur i al sol baix que m'acaronava l'escot del jersei, estirant molt els dits des del mar. Egipte? El Caire? Per què no? Potser seria aquesta la llum al final del túnel.

2

Plovia a bots i barrals. Sentia l'aiguat com una amenaça, com quelcom especialment dedicat, com si el destí volgués castigar-me esborrant el meu rastre i abocant-me a una meta sense retorn. Aquells dies la Mar, la meua filla, corria per casa. M'havia anunciat que li quedava poc per deixar París i venir definitivament, veuríem si per una temporada llarga. S'acabava el mestratge d'antropologia a la Universitat de *Nanterre*, amb deixebles d'en Lluís Mallart, a qui jo mateixa adorava. Cada dia més desconnectada, cada dia més allunyada de mi. I jo d'ella. Amb l'excusa del mal temps la vaig convèncer d'acompanyar-me a l'aeroport, amb sort podríem parlar una mica, vaig pensar. Però no va ser així.

El Micra, la petita closca en la qual avançàvem arrupides, enxampava tots els bassals. Es feia difícil no pensar en l'enlairament i en l'aterratge. El món s'havia convertit en una gran bassa on nedaven rates, amfibis, i bèsties estranyes com la Mar i jo. Mudes. Havíem perdut el costum de parlar. Des de la mort d'en Pau gairebé no ho fèiem. Era el seu pare, i jo conduïa.

No, no hi va haver sort.

—Trigaràs a venir el temps que jo pensava ser fora —li vaig fer notar amb falsa alegria—, per una vegada ens hem posat d'acord!

Aigua i més aigua, potser també per esborrar les paraules. Com a resposta, mitja ganyota que no arribava ni de lluny a un somriure. Seguia conduint hieràtica, inexpressiva. Cal dir que el diluvi demanava que es mantingués alerta, i la mirada s'esforçava a travessar el vidre amarat. Els «limpias», a ritme frenètic, no aconseguien que el món exterior tingués perfils nítids, tot quedava esborronat a dins d'aquella gran peixera.

Havien quedat enrere, per fi, els túnels de la ronda de dalt, amb l'ensorridor soroll de neumàtics mullats redoblant i multiplicant-se per les parets. Ni un mot, però jo li llegia els dubtes a la tensió dels llavis, a la rigidesa del

coll, a la manera d'empassar saliva repetidament. El seu silenci era una lupa que em permetia llegir-li les paraules retingudes, com cucs sota la pell. La meua filla albirava algun error en el meu discurs, percebia alguna escletxa en la superfície emmidonada de la meua aventura de cooperant amb gent refugiada, aquell cop en solitari. El seu silenci també era un mirall, i em retornava els meus propis dubtes. Dos quarts d'una, l'avió al Caire sortia a les tres trenta. Màxima atenció per no equivocar-nos: Bellvitge, la fàbrica Damm, la terminal 2, la terminal 1. Amb aquell aigua, els senyals de limitar la velocitat a vuitanta es multiplicaven inútilment.

Vaig provar amb una actitud frívola.

—Si t'avances, ja ho saps, Mar, la casa és teva. Tindràs pista lliure per fer i desfer, per convidar tota la ciutat si vols, com altres vegades. Podràs convertir la casa en un hospici, en una comuna o en una casa d'okupes, si en tens ganes. Vaig evitar l'expressió «casa de putes», tampoc no era el cas, tot i que s'hi havia aproximat en el passat. Érem copropietàries de paraula i de fets, i en més d'una ocasió havia demostrat que se la creia fil per randa, la copropietat.

S'assemblava veritablement al seu pare. Els rínxols castanys, més rosencs de petita, el mentó rodó i enclotat, la cara triangular. En aquell moment, però, de perfil, destacava el seu nas un xic prominent, més aviat herència meua. I també, l'evidència que passava dels meus consells: el maleït serrell arrissat, rebel a totes les seves potingues, no s'ajustava a la bella corba del seu front ample. Determinació salvatge. I jo, retirada amb bandera blanca. Ella el volia cobert de rínxols.

Per fi la terminal 1. Volia posar-hi distància i tenia pressa per fer-ho. Adeu, Mar, t'escriuré. No marxis sense anar a veure l'avi. Adeu, mare. Cuida't. Sigues prudent. Ella m'ho deia a mi, sigues prudent. S'allunyà amb el cotxe massa de pressa, deixant una doble estela d'esquitxos a banda i banda, com els volants estarrufats d'una cua de núvia. Jo vaig respirar fons. Vaig agrair la soledat.

Vol 768 Barcelona – El Caire, Egyptair, *gate* D18. Em vaig deixar arrossegar dòcilment per la filera de viatgers, i el gran ocell afamat ens va anar xuclant a tots sense una queixa. Tenia quatre hores per posar ordre, enclotada en aquell mínim espai, tractant d'evitar els cops de colze als veïns. Em calia memoritzar l'adreça, unificar llibretes, anotacions, repassar el que m'havia dit la directora de *Refugees in Cairo*, allà on anava a treballar: quan

em podria rebre, horaris, localització dels dispensaris —en tenien quatre al Caire i un a Alexandria—. I si tenia temps, rellegiria algun correu d'en Mina Feshawi, l'autor dels gargots que m'havien trasbalsat. El volia conèixer. I no havia estat fàcil trobar-lo.

Havia estat tossuda i hàbil, no em reconeixia investigant amb tant d'encaparrament i amb tanta prudència. Havia anat tocant amb precisió les tecles requerides per cada informació. I després, la gosadia d'escriure'l. Tot plegat havia demanat el seu temps. Intuïa de bon principi que l'amo dels comentaris havia de ser un home, potser encaixava més en el meu pastís mental. I amb el fet d'haver escrit Nura, nom de dona, diverses vegades. Forçosament d'un país àrab amb influència anglesa. Les històries s'ubicaven al Caire, i el llibre s'havia editat al Caire. Vaig començar per aquí.

La llista de lectors a una biblioteca és confidencial, i tampoc no es pot accedir als padrons municipals per lloc d'origen, ni hi havia cap seguretat que s'hagués empadronat mai. Vaig saber, però, que el llibre s'havia adquirit feia dos anys, i que en el darrer any no l'havia demanat ningú més que jo mateixa. Érem a l'abril del 2017, per tant, s'havia llegit forçosament al llarg del 2016. L'assumpte quedava acotat a aquest període. Més enllà d'això tan sols hi havia en Jofre, el meu amic mosso amb no sé quin càrrec a immigració. Vaig haver de fer mans i mànigues perquè fiqués el nas als arxius i aconseguís noms d'homes i dones d'origen egipci arribats entre els anys 2015 i 2016. Podia ser que hagués arribat abans però me la vaig jugar. En Jofre va ser amable i tendre, sempre ho era. Vam dormir junts un parell de nits, com havíem fet algun cop des que en Pau va marxar, però es va acabar aquí. L'accident, la coixesa residual i la cicatriu al front, encara visible, em lligaven curt, com regnes tibants. Li vaig assegurar que el tindria informat.

Segons les dades d'immigració, es podia calcular que havia arribat amb 42 anys. En el moment de la cerca, doncs, en tenia 43, i en el moment del viatge, 44. Jo n'acabava de fer 52.

Portava la seva primera carta. Després vam emprar el correu electrònic. Un escrit elegant, en anglès amb alguna frase en àrab. Li havia esmentat que n'estava aprenent. Tenia una cal·ligrafia bonica, sòbria, de traç suau. També va utilitzar llapis enlloc de bolígraf.

Deia així, tradueixo de l'anglès:

Benvolguda Lola:

M'ha fet molta gràcia —*fun* devia ser gràcia, vaig pensar—, t'ho asseguro, el motiu i el recorregut que t'ha portat, et portarà, fins al Caire i fins

a mi. I em sento feliç d'establir contacte amb tu, una persona decidida a compartir i tractar de minvar el patiment dels més humils, dels pàries —*pariah*, escrivia ell— d'aquests temps. *The veil on the lips* em va impactar molt també a mi, potser perquè en aquell moment estava especialment enfadat amb el món —estava escrit en àrab i subratllat, *gadib didda al-gálam*—. No hagués embrutat el llibre en condicions normals, no acostumo a maltractar-los. Confesso que vaig estar temptat de no tornar-lo, havia de marxar al cap de poc temps i m'avergonyia haver-lo embrutat, però finalment els el vaig portar.

Si pensaves fer una estada al Caire estaré encantat de conèixer-te i d'ajudar-te en el que pugui. Si vols, i perdona la confiança, puc ajudar-te a trobar allotjament, conec algunes web per allotjaments perllongats i barats que estan força bé.

Aquest és el meu *email*. No dubtis en preguntar el que necessitis.

A la part de baix hi havia l'adreça electrònica i el seu nom en un àrab desdibuixat, com a signatura. Més avall havia afegit, també en àrab: «Si t'interessa, sàpigues que faig classes d'àrab *aamia*, el dialecte egipci, et poden ser útils!»

Vaig doblegar-la amb cura, i de cap al sobre de nou.

El correu electrònic m'havia permès una certa aproximació, però el telèfon, més endavant, em va mostrar la seva imatge en el WhatsApp. La foto no donava per a gaire, ni ampliada amb els dits. Es veia de lluny, entre companys de feina, em va dir. M'havia parlat del seu treball a la *Moama* a la plaça *Tahrir*, que segons semblava era l'edifici oficial per a tots els tràmits administratius i especialment els d'estrangeria. Finestreta única a tot el Caire, havia llegit. També havia començat a treballar en l'àmbit del turisme, els festius. *Cute Egypt. Travel with us*, es deia l'agència. Ell era el de més a l'esquerra. Prim, no gaire alt, molt morè. Samarreta negra i texans. El jove, home, o el que fos aquest Mina, com a mínim m'havia estat útil. Almenys amb l'allotjament.

Em vaig deixar anar, vençuda per la son. En el darrer tram del vol vaig establir conversa amb el veí de la dreta, un comerciant egipci també dedicat al turisme. Coneixia *Cute Egypt*, però volia parlar dels seus assumptes. Havia començat d'administratiu al mateix *Egyptair*, i ara tenia el món sembrat d'agències amb el seu nom. Això va dir, i en anglès, no vaig poder dir ni un sol mot en àrab. I seguiria l'anglès arreu, tant si vols com si no vols, tots aquells dies, pel meu desesper. Agència, en àrab... *wiqala*, sí, i agència

de viatges, *wiqala assafar*. Tot oferint la seva tarja, va insistir que el truqués si tenia qualsevol problema. Sabia del sentit comercial dels egipcis, però també de la seva extrema amabilitat. En tot cas, va ser agradable sentir-ho. A sota del logo amb tres piràmides, es llegeix *Nile Dreams*. Poc original, vaig pensar. Més avall, New York, San Juan de Costa Rica, Caracas, Kiev, Gdansk, Zagreb. I el que devia ser el seu nom, Abderahman Al-Mounasib, amb una adreça, un correu electrònic i els telèfons. La traducció literal era Abderrahman l'adequat. Potser això li donava sort. No el vaig tornar a veure, ni vaig pensar-hi més.

3

Ens van servir un aterratge per ser recordat. Ni un pilot de primer curs podia ser tan maldestre. Com si hagués passat de llarg de la pista que per-tocava, va sacsejar-nos amb canvis bruscos de direcció com qui sacseja un saler obstruït, i quan va decidir que per fi estava ben situat per la maniobra, ens va llençar literalment a terra, de sobte. No vaig vomitar de miracle.

Després de controls, visat i policia, vaig agafar la maleta al vol, la primera de la cinta. A fora, negre sobre blanc, amb lletres ben grans: Lola Amat. Era jo! Vaig respirar a fons, molt a fons. El rètol estava a mans d'un jove que es va presentar com Alaa, taxista, un amic d'en Mîna Feshawi. M'havia volgut fer aquest favor. Em vaig disculpar, portàvem una hora de retard. Pel meu consol, i pel seu, de fet, portava al taxi la clàssica amiga dels clàssics taxistes als clàssics aeroports del Sud, que els fan companyia quan cal esperar algú. La Rània, molt guapa. La nostra rudimentària conversa va anar acompanyada de comentaris divertits i riallades, com un concert d'esquellots d'un ramat nombrós. Aparentment tot li feia molta gràcia. Va voler fer-se fotos amb mi abans d'entrar al cotxe, malgrat el ruixim. Curiós costum que veuria repetir-se al llarg de les setmanes.

Els pilars on se sustentava la meua vida en aquell moment, segons les instruccions rebudes, eren les *guinis* o guinees del caixer, que ja tenia, i la necessària tarja de telèfon local, que havia de ser de Vodafone. M'hi van acompanyar, i un cop resolt, cap al carrer *Saad Zaghloul*, el meu destí al Caire. Salvada.

Plovisquejava. Eren més de les deu. Un nano esquifit, massa nyiclis per haver complert els quinze tal com m'havien anunciat, se'ns va acostar fent xap-xap amb les xancles. Era en Nour, l'afectat per la meua arribada, el fill de *madame Nahlà*, la propietària del pis. Ell era el desallotjat del seu hàbitat

per culpa meva, jo havia d'ocupar la seva habitació. Em va voler ajudar amb la maleta, embalum molt superior a les seves possibilitats malgrat ser de mida mitjana, però va superar amb èxit els deu esglaons fins al primer replà.

Les sorpreses s'acumulaven darrere la porta. Primera sorpresa, potser pensaven que la meva arribada era una engalipada. El noi encara tenia la roba i les sabates allà, a la seva cambra, que havia de ser la meva. Ho va anar traient tot amb calma, a grapades, viatge va viatge ve fins a una altra estança, el dormitori de sa mare, em van dir. No entenia res del que jo li deia. El meu esforçat somriure no modificava el seu rictus de víctima. Em va consolar saber que era sord.

Segona sorpresa, aquella habitació que se m'havia destinat, si per mala sort jo arribava, era una invitació a sortir corrents. Les parets desconxades, amb enormes bombolles de guix i pintura a punt de rebentar i caure a terra o a sobre del llit, munts de brutícia crònica arreu, tot deia «ves-te'n, desapareix, aquí no t'hi volem». La roba de llit no solament era roba usada, era una pila de diferents cobrellits i mantes sobreposats en múltiples capes, bruts i amb mala olor, impossible de recompondre. El somier devia ser una gran bossa de filferros fent panxa cap al terra. Allò servia per seure, en cap cas per estirar-se al damunt. Hi havia un armari amb més roba rebregada i amuntegada, i una taula amb dos dits de merda tot al voltant d'un ordinador, una pantalla i un embull de fils i connectors, que havien deixat la seva ombra en el gruix de polseguera on regnaven i es sustentaven. Tampoc ningú no havia passat un drap de la pols en anys, ni havia entrat feia mesos una escombra o una baieta amb sabó. Tot i cansada a l'extrem, vaig demanar draps, escombra, recollidor, cubell, motxo, aigua i sabó, i em vaig posar a fer els mínims.

En acabat, tercera sorpresa. Em van mostrar la cuina i el bany. Qualsevol comentari s'allunyaria de la realitat, no li seria fidel. Especialment pel que fa a la cuina. Crostes de greix, plats i platets amb restes de menjar, bosses buides i mig buides per sobre dels plats i dels gots i dels aliments, el terra indescriptible, el marbre, el poc que es veia, inenarrable.

Anaven apareixent diferents personatges, els habitants de la casa. Un noi de mitjana edat, un veritable àngel, em va portar un plat impecable de maduixes netes i tallades, amb altres fruites pelades i un suc de taronja. De fet no havia sopat res. L'hi vaig agrair infinitament. Amb el seu portàtil a la falda, es va posar a buscar-me alternatives en una web d'allotjaments barats. La cara paga. I jo devia pagar generosament. No vaig gosar tornar a provar adreces d'en Mina.

Es deia Ramadan, Mohamed Ramadan, immensament dolç, tranquil i sol·lícit. Un altre s'ho mirava i feia que sí amb el cap, l'Amr. No vaig entendre el seu nom fins passats els dies. Era una mena d'armari-mirall ros i de pell blanca com la neu que podia ser de les SS però no, era egipci de tota la vida. Un tercer, Mustafa, xarrupava un cafè al meu costat. El seu amic, també Mustafa, se'n prenia un altre a la butaca. Ja en portava quatre. En Nour era el que feia cinc. *Madame Nahlà*, la propietària, o simplement «la madame», quan hi era, la que feia sis. I jo era el setè element humà que habitava aquell espai, per poc temps. Els elements no humans els imaginava en els seus amagatalls, esperant la seva hora per treure el cap. De fet vaig tenir sobrades proves de la seva presència. Abans d'estirar-me en aquell catre pudent, embolicada ben segur en la meva pròpia roba, de totes totes insuficient, vaig enviar un missatge a la Mar. Tot bé, digues-li a l'avi. Estic cansada, t'aniré explicant. Petó.

Impossible aclucar els ulls. Feia fred i em picava intensament tot el cos, especialment la cintura. El contrast entre aquell cubell d'escombraries i la bonhomia dels seus habitants era difícil d'encaixar. L'endemà, dissabte, vaig obrir la porta tirant a tard, per cansament o per por. La brutícia de la sala on havíem estat asseguts va refulgir, amb llum de dia. Feia pendent amb la resta.

Fins al cap de dos dies no havia de posar els peus a la central de *Refugees in Cairo*, al costat de l'església anomenada *All Saints Cathedral*, que els pertanyia. Un dels Mustafa es va oferir a acompanyar-me a fer un volt, que incloïa dinar al *Cazà*, un dels restaurants més populars del centre. Allà va començar la meva adaptació a l'*akl misriy*, el menjar egipci: sopa de llenties, humus, albergínies, fulla de parra farcida, i més. Impossible fer espai a tot allò en un estómac de mida normal. Aquest Mustafa treballava a Dubai, tenia una bona bitlletera, i em vaig deixar convidar.

Regalava somriures però em pesava l'existència, amb pes de sac de patates. Aquest vol cap al no-res em costaria car. «A la cooperació no s'hi poden arrossegat malalties de l'ànima, no se li pot demanar una funció terapèutica.» Prou que ho sabia i prou que ho havia repetit. Desitjava com mai començar a treballar, donar sentit a tot allò, fer encaixar les peces si era possible. Vam anar a pair el dinar del *Cazà* a la vora del Nil, amb pluja de fotos i «selfis» un cop més, i en arribar a la cort de porcs ja hi havia una oferta a la pantalla d'en Ramadan. Semblava interessant: únic hoste a l'apartament d'una dona. Em van acompanyar a veure el pis, no massa lluny d'allà. Seguïem estant al centre, a *Downtown*, o *Wasat Al Balad*, «centre del país».

Seria difícil memoritzar el maleït nom d'aquell carrer, *Abdelaziz El Gawish*, un travesser de *Mohamed Mahmoud*, radial de la plaça *Tahrir*. Però m'hi vaig posar amb força, perquè vaig dir immediatament que em convenia. L'Eman, la noia que llogava l'habitació —un pis a compartir, deia ella—, era antropòloga. Treballava a Save the Children. Tindria oportunitat de practicar l'àrab, d'intercanviar experiències, opinions, de contrastar visions de futur. Era més aviat grossa, no portava vel, cabell arriçat, vestimenta a la moda, semblava sortida d'un pastís-sorpresa. L'habitació era neta, recent pintada, un armari tot per mi, una taula de magatzem que em podia ser molt útil, una cadira plegable de fusta —conservo el senyal de les travesses al cul— i una única bombeta penjant del sostre. Dormiria en un llit ample i dur. Molt dur, vaig comprovar, però tant me feia. La finestra donava a un cel obert. Suficient. Aviat hi hauria wi-fi, meravellós. Aviat hi seria ella —jo viuria sola uns dies?—. Sí, sí, molt bé, d'acord, tant se val.

Podria instal·lar-m'hi en un parell de dies. El preu, tanmateix, va ser oscil·lant. Preu inicial, cent euros al mes. Preu l'endemà, cent-vint, calia pagar llum, aigua i gas. Preu l'endemà, cinquanta euros més, com a dipòsit, recuperable. Això últim va ser demanat amb el reforç d'una amiga-goril·la que va protagonitzar l'encontre i la negociació. La meva situació de partida no era òptima, i vaig claudicar. Vam signar un compromís amb les condicions acordades, una mena de contracte de pa sucacat amb oli, bilingüe, contenia la versió àrab i la versió anglesa per a major seguretat.

Ben segur que m'havia convertit en una rellogada, i amb la meva donació la noia estava complint amb les obligades despeses inicials del seu pis nou. Allà va començar el meu perible de vida solitària. Més del que hauria volgut, més del que havia pensat, més del que era capaç de suportar, almenys en aquell entorn, i no ho sabia.

Amb la dutxa nocturna, sempre al primer habitacle, vaig descobrir les picades al voltant del melic —xinxes?— i la pruija es va fer insuportable de sobte. Una pomada em va servir de consol. Cap al tard em vaig posar a escriure. Em calia reflectir tot allò. Com a destinataris el pare, en Jofre i un parell d'amigues. La Mar rebia «partes» fets expressament per a ella, especialment elaborats. Els vaig ser fidel les primeres setmanes, fins que les coses es van complicar.

Abans de posar-me a dormir, la pregària de sempre, el mantra que m'acompanyava durant els darrers quatre anys: perdona'm, Mar, perdona'm, filla, perdona'm, perdona'm.